

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN
te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per druk-
regel.

TONGEREN, DEN 24 DECEMBER.

NIEUWJAARSGIFTEN

aan Z. H. Pius IX.

Te rekenen van deze week zullen wij de onderschrijvingslijsten voor de Nieuwjaarsgiften aan Z. H. Pius IX openen. De eerste lijst zal in ons nummer van toekomenden zaterdag 31 december, afgekondigd worden.

Alle katholieke herten zullen begrijpen dat het werk der Nieuwjaarsgiften in de tegenwoordige omstandigheden een bijzonder karakter van hoogdringheid verwerft. Pius IX is gevangen, bewaakt door zijne vijanden, ontbloot en bedreefd. Wij katholieken, hebben den plicht hem ter hulp te komen. Met meer kracht en luister dan ooit moeten wij het onwankelbaar verlangen te kennen geven hem door onze milddadige offeranden tegen zijne vijanden te verdedigen. Neen, wij mogen niet toelaten dat hij vernederd worde op het punt van het brood zijns cipiers te eten en de hand uit te steken naar den penning welken Judas er zou willen in neerleggen.

Om deze vernedering aan het hart van Pius IX te sparen is het meer dan ooit noodig dat de Nieuwjaarsgiften overvloedige hulpmiddelen aan den Paus brengen.

Op het bureau van den Postrijder zullen wij zooals op andere jaren de Nieuwjaarsgiften ontvangen om deze verder aan het middencomité der Pauselijken werken te doen toekomen.

De geringe giften zoowel als de groote worden met dank aangenomen. De namen dergenen die verlangen onbekend te blijven zullen niet in het blad afgekondigd worden.

Eene les voor onzijdige landen.

De oorlog die thans tusschen Pruisen en Frankrijk gevoerd wordt, moet een groot onderwijs zijn voor de onzijdige landen. Hij bewijst zonneklaar, — hetgeen de Postrijder altijd staande gehouden heeft, — dat het militarismus de grootste kwaal is van onzen tijd, en nergens anders toe dient dan om de landen in schuld te steken en in het verderf te storten.

Waar toe hebben aan Frankrijk zijne overgrote legers gediend? Wat hebben al die groote generaals met hunne lange sebels uitgewerkt? Zij hebben zich heel eenvoudig aan den vijand overgegeven!

En de groote fortificaties van Metz en Straatsburg, hebben die den vijand kunnen tegen-

houden! Geenszins Metz en Straatsburg hebben heel eenvoudig moeten capituleren!

De groote legers, aangevoerd door de beroemste generaals van dezen tijd en steunende op de sterkste forteressen van Europa, hebben Frankrijk niet kunnen redden.

Maar dat belet niet dat Frankrijk nog niet overwonnen is. Het hart der natie klopt nog. Door gansch Frankrijk staan nieuwe legers op om wederwraak te vragen, en den grond van het vaderland te zuiveren van de benden der overweldigers. Wie zijn die onverschrokken helden die zoo dapper weêrstaan aan de ontzaglijke legermachten van Pruisen voor dewelke de grootste generaals van Frankrijk moesten buigen? Wie zij de moedige strijders die te Parijs, op de Loire en in het Noorden, den storm der pruisische legers tegen houden? Het zijn vrijwilligers, mobiele garden. Hunne aanvoerders zijn geene generaals, geene oude knevels met lange sporen aan de voeten en lange pluimen op den hoed. Deze vrijwilligers die als door eenen tooverslag uit den grond komen, hebben tot heden al veel langer aan den vijand weêrstaan dan de oude vermaarde legers van Frankrijk die over zes maanden nog gansch Europa deden beven. En wat bewijst dat?

1° Dat de groote legers met de vethetaalde generaals goed zijn om alle jaren eenen heelen hoop millioenen te verteeren en van heel twijfelachtig nut zijn om het vaderland te verdedigen;

2° Dat de sterkste forten, waar zoo menig land zijne laatste geldmiddelen in begraaft, niets waard zijn om den vijand tegen te houden;

En 3° dat de beste verdediging van het land berust in het hart der burgers en in de gehechtheid aan vaderland en vrijheid.

Ja, uit dien oorlog zal eene les spruiten die vooral voor de kleine staten niet mag verloren gaan. De soldaterij is voor goed veroordeeld, hare onmacht is bewezen. Voortaan zal men begrijpen dat een land een beter gebruik van zijne middelen kan maken door dezelve te gebruiken tot het aanleggen van wegen en bouwen van scholen, dan tot het oprichten van kazernen en het onderhouden van duizende officiers met vergulde epauletten en valsche moestachen.

De oorlog heeft zooveel bedreevens, er mag ook hier en daar wel eene goede les uit spruiten.

De katholieke denkwijze heeft verleden

dinsdag eene schoone zegepraal behaald te Brussel. De kiezers waren samengeroepen om over te gaan tot de benoeming van eenen senateur in vervanging van M. Hanssens-flap overleden.

M. de graaf Louis de Mérode, katholieke kandidaat is gekozen geworden met 3,441 stemmen tegen 2,638 gegeven aan M. Maskens, doctrinaire kandidaat. s'Avonds stak de doctrinaire associatie haar vaandel uit waarover een zwarte sluier waaide.

Het was morloot niet zonder reden dat de liberale klik het rouw vaandel uitstak. Voor de eerste maal sedert 25 jaren, werd er verleden dinsdag een katholieke kandidaat in de hoofdstad gekozen. Over zes maanden, toen de liberale haspel in alle provinciën overhoop geworpen werd, toen bleef Brussel buiten die echt vaderlandse bewegingen. Wie in dien tijd had durven voorzegen dat voor het einde van dit jaar de kiezers der hoofdstad met eene overgrote meerderheid van stemmen, eenen katholieken kandidaat zouden naar het Senaat zenden, die zo zeker als den belachelijksten propheet der wereld uitgelachen geweest worden.

Hetgeen over zes maanden onmogelijk scheen is heden eene waarheid geworden, hetgeen bewijst dat het rijk onzer doctrinair en bastaard liberalen voor goed plat ten gronde ligt.

De Kamer der Volksvertegenwoordigers heeft deze week een groot getal petitiën ontvangen vragende dat de kiezingen voortaan zouden plaats hebben in de gemeenten of ten minste in de hoofdplaatsen der kantons. Wij bemerken er degene van Tongeren, van Lanaken, van Reckheim, van Peer, enz.

Toekomenden maandag 26 december zal er in de groote zaal van het Casino eene aangename vertooning gegeven worden door de familie Courtois. M. Louis Courtois, dien men niet moet verwarren met de schoonzonen en andere die denzelfden naam nemen, belooft aan het publiek onzer stad eenen zeer aangenamen avond te doen doorbrengen. Wij twijfelen niet of een talrijk publiek zal de vertooningen van M. Courtois willen bijwonen.

De Belgische Illustratie.

De BELGISCHE ILLUSTRATIE blijft voortdurend den grootsten bijval genieten. Die bijval is wel verdiend want zelden heeft een

mijne moeder, wier verlies mij nog zoo zeer deed en langzamerhand dommelde ik in.

Half wakende, half droomende verbeelde ik mij nu eene gedaante aan den zoom van het woud te zien verschijnen en verdwijnen en wederom verschijnen; zij staat stil als om te luisteren en zich te verzekeren, dat geen oog haar bespiedt. Mijn slaap werd onrustig; ik zou die gedaante willen kennen, weten wat haar plan is, hulp roepen en vluchten. De pogingen die ik doe, maken mij geheel wakker.

Oordeel over mijne verbazing. Over het gras kroopende, voortslopende als een venijnig dier, dat zijne prooi zoekt te verrassen, vertoont zich een man aan mijne oogen.

Als door een elektrischen schok getroffen, sprong ik met een gil overleid.

« Wat hebt gij mij een schrik aangejaagd, Jacquelard!... »

De bedelaar liet een akeligen grijnslach hooren en kwam op mij toe.

« Ellendeling!... » klonk plotseling eene donderende stem, « verdedig u of gij zijt dood! »

En snel als de gedachte schiet Jean-Claude op den verrastten bedelaar toe en bracht hem met een stuk hout, dat hij in de hand hield, zulk een vervaarlijken slag toe, dat het in tweeën brak.

Jacquelard keert zich om, gelijk aan het wilde dier, dat door den jager gewond is en werpt zich, schuimende van woede, op mijnen broeder.

Jan-Claude was sterk en gespierd, maar de bedelaar bezat de buigzaamheid eener slang en stak spieren. Vast ineen gestengeld, worstelen zij met elkander, hunne haren staan te berge, hunne oogen zijn bloedig aangelooopen, en uit hunne beklemde borst stijgt een rauw en woest gebrul op.

De wachter van de commanderij en mijn broeder Matthieu hooren mijn hulproepen en komen toeschieten. Zij willen de vechters scheiden, doch kunnen dit niet gedaan krijgen,

geïllustreerd weekblad beter aan zijn programma beantwoordt. Gravuren en tekst dragen in gelijke maat bij om dit werk zoowel onder letterkundig als onder kunstig oogpunt aan te bevelen. Bij de lange winteravonden is er geene publicatie die met meer recht aan de Vlaamsche lezenden mag aanbevolen worden dan de Belgische Illustratie.

De geringheid van den abonnements prijs stelt de Illustratie in het bereik van alle beurzen.

Men onderschrijft te Tongeren bij M. COLLÉE, boekhandelaar, op de groote Markt.

Oorlogsberichten.

Bij gemis aan geregelde gemeenschappen en briefwisselingen, valt het moeilijk dag aan dag een nauwkeurig verslag te geven van de krijgswerkingen der beide oorlogvoerende legers in Frankrijk, temeer dewijl de tijdingen deswege veelmaals onjuist en onvolledig worden afgezonden.

Reeds is gemeld dat een nieuwe schok had plaats gehad tusschen de fransche strijdmacht van 't Noorden, na den veldslag van Vilters Bretonneux duchtig hersteld en versterkt en de deutsche troepen aangevoerd door generaal von Manteuffel. Twee bataliëns der fransche afdeling Paulze d'Yvoy, die een deutch corps van 2,500 man ontmoetden, met grof geschut uit Amiens gekomen, hebben hetzelfde teruggeslagen. De pruisische dooden zijn in handen der Franschen gebleven. Hoewel dit feit op zich zelf geene groote betekenis hebbe, bewijst het toch dat 't fransch Noorderleger geenszins verslagen en verspreid is, gelijk de deuchte telegrams na den slag bij Amiens het aankondigden en dat er nog een tweede, wellicht grootere veldslag plaats zal moeten hebben in 't Noorden.

De laatste berichten uit Rijsel melden dat bij Brienne reeds schermutselingen plaats hebben gehad en de vijandelijkheden hernomen zijn in de nabijheid van Amiens. Zij voren erbij dat te Diedenhove (Thionville) dag aan dag geheele spoorwegtreinen met gekwetste en zieke Pruisen en Duitschers, langs den ijzeren weg van Parijs naar Nancy, uit de omstreken van Parijs en van de Loir gekomen, naar den Rijn vervoerd worden.

De wederstand der Franschen langs de Loire duurt voort. Generaal Chanzy bewerkt zijne beweging naar 't westen, ten einde zich te vereenigen met de troepen van generaal Bourbaki, in 't verschante kamp van Conlie bijeengetrokken. Naar men verzekert, heeft die beweging ten doelwit een nieuwen aanval tegen de Pruisen te Orléans.

Uit Dijon wordt gemeld dat de 1° en 2° brigaden der Badensche troepen, den 18 dezer, een

zoo verwoed is hun strijd, zoo stijf houden de beide tegenstanders elkander vast.

Plotseling geeft Jean-Claude een gil en ploft, van den grond opgehoven, met een geweldigen slag onder zijn tegenstrever neder. Met bliksem-snelheid trekt de bedelaar een lang scherp mes uit zijn gordel en heft den arm op om het mijn broeder in de borst te stooten.

Mantelbeuf, die insgelijks is komen stoetsnellen, gelukt het de moordende hand te grijpen en haar het mes te ontwendigen, terwijl Matthieu en de boschwachter Jean-Claude bevrijden.

Ontwapend en alleen tegen allen poogde Jacquelard nogmaals den strijd te hervatten, toen de boschwachter, slechts aan zijne verontwaardiging gehoor gevende, hem met den kolf van zijn geweer een slag op het hoofd toebrengt.

De hevigheid van dien slag doet hem wankelen, maar zich dra herstellende, rukt hij zich los uit de handen mijner broeders, werpt op ons allen een blik vol haat en wraakzucht en suelt het woud in.

De boschwachter zond hem op goed geluk een schot na, overtuigd, zeide hij, dat men met zulk een schurk neder te schieten een dienst bewees aan de maatschappij, maar niemand dacht er aan hem te vervolgen.

Geheel onder den indruk van den schrik, dien die man ons allen inboezemde en van het gevaar waaraan wij ontkomen waren, keerden Jean-Claude en ik naar huis terug, zon-er een woord met elkander te wisselen.

Toen wij te huis kwamen, voegde mijn broeder mij op barschen toon toe:

« Vergeet niet, Jeanne, dat een jong meisje overal aan gevaren bloot staat, maar dat dit bijzonder het geval is op eenzame plaatsen, waar de hand eens broeders niet altijd gereed staat om haar te beschermen. Wees op uwe hoede, waak en bid liever dan te slapen. »

Veertien dagen later zagen mijne broeders, op

DE BEUKENHOEVE.

(Vervoly.)

VI.

JACQUELARD DE BEDELAAR.

Het is een zeer groot ongeluk, mijne heer Charles, om zijne moeder te verliezen; het kan door niets vergoed worden.

« O ja! gij hebt wel getijkt, Jeanne. Ik heb dat ongeluk met u gemeens. Ik was nog een kind, toen mijne moeder stierf. »

Helaas! ik was ook niets meer dan dat, daar ik pas mijn zestiende jaar was ingetreden? Ach! ware zij in het leven gebleven, nimmer had ik het huis verlaten en misschien zouden wij voor de onheilen gespaard gebleven zijn, waarbij mijn geheele familie den dood gevonden heeft.

Er waren ernstige vermoedens gezeten betreffende de oorzaak van Eulalie's dood. Zeer zacht was onder ons het woord misdaad nitsgesproken geworden; maar voor de geheele buitenwereld had mijne zuster door een ongelukkig toeval den dood gevonden.

Wij waren gewoon om huisvesting te verleen aan eene soort van bedelaar, die door het geheele land zwierf en wiens afkomst en familie niemand kende. Het was een boosaardig mensch, afschuwelijk leelijk, woest, op-liggend en die zich onnoozel hield. Niemand hield van hem, maar men voedde en herbergde hem ter liefde Gods. Gespierd en wel gevormd, vlug ter been en in de kracht des levens, zou hij gemakkelijk zijn broed hebben kunnen verdienen, maar hij was liever landlooper. Wanneer mijne broeders hem, geksheurende, hem zijne luiheid verweten, werd hij driftig en schoten zijne oogen vuur. In het diepste van zijn hart broeide er een hevige haat tegen alles wat de maatschappij goeds, edels en deugdzaams bezit. Bij wijlen ontsnapten hem

geheimzinnige en ogenschijnlijk onzamenhangende woorden, die plannen van toekomstige en vreeselijke wraaknemingen verrieden.

Ik voor mij was bang voor hem en vermeed hem zooveel mogelijk. Eulalie beschermde hem en scheren zijn gunst te bezitten. Dikwijls was hij haar behulpzaam in baten arbeid en droeg hare vrachten. Mijne zuster had zulk een voortreffelijk hart, dat niemand zich daarover verwonderde. Mijne broeders verzekerden, dat zij zelfs de gave bezat om wilde dieren te betooveren. Eulalie lachte met die beschuldiging en dreigde hen met Jacquelard, wanneer zij hunne kwaadsprekende tong niet bedwongen.

De bedelaar schenen die plagerijen niet te begrijpen en legde voor ons allen eene onverholen minachting voor den dag. Zijn verblijf op de hoeve duurde soms vijf of zes dagen, dan verdween hij zonder iets te zeggen en kwam op gelijke wijze weder terug. Nooit kon men iets uit hem krijgen; het was een levend raadsel. Daags voor den dood van Eulalie hadden wij hem nog geherbergd; maar wat was er sedert van hem geworden; wanneer zou hij wederkeren?

Op zekeren dag, lang na de gebeurtenissen, die ik u zoo even verhaald heb, was Jean Claude aan het snijden van wissel-om manden te vlechden gedurende de lange winteravonden, en volgde ik den zoom van het bosch, terwijl mijne kudde het laatste groen van den herfst afgraste. Bij toeval de oogen opslaande, bemerk ik Jacquelard, die met den knapzak op den rug en een langen knoestigen stok in de hand op ons huis aankwam. Het zien van dien man stemde mij tot nadenken.

« Waarom komt hij nu nog bij ons? » zeide ik bij mij zelve. Eulalie is dood, Eulalie, de eenige, die hem lief had? »

Het was een warme dag, mijne kudde liep rustig te grazen, ik ging dicht bij het bosch onder een ouden beuk zitten. Terwijl mijne vingers breiden, dacht ik aan den bedelaar, mijne zuster,